

провідних країн світу та культуру нашого народу. Тільки тоді вони зможуть досягнути своєї ефективності, забезпечать справедливі відносини між поліцейськими та громадянами та сформують поважне ставлення до правоохоронних органів.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30.
2. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40–41. Ст. 379.
3. Шутак І. Д. Колізія між презумпцією невинуватості громадянина і презумпцією правоти поліцейського // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України 2016. № 5.

Одержано 12.06.2017

УДК 347.963

Валентина Володимирівна ПОДРІЗ,

курсант факультету № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

Науковий керівник: В. О. Невядовський, канд. юрид. наук, доцент кафедри адміністративного права і процесу факультету № 3 Харківського національного університету внутрішніх справ, м. Харків

**АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ КООРДИНАЦІЇ
ПРАВООХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ**

Держава забезпечує життєдіяльність суспільства як системи через використання влади, а право - через нормативне регулювання. В умовах формування в Україні основ правової держави роль і значення правового регулювання суспільних відносин набувають особливої актуальності. На переконання М.І. Іншина, враховуючи значимість правоохорони для суспільства, підвищену вимогливість до результатів цього виду суспільної діяльності та обов'язковість існування контролю за правоохоронною діяльністю з боку громадськості, можна з впевненістю стверджувати про нагальну необхідність в чіткому, послідовному, прозорому правовому регулюванні процесу правоохорони [1, с. 14]. Не є виключенням у цьому питанні й діяльність суб'єктів координації правоохоронної діяльності, яка також потребує чіткого та зрозумілого для всіх учасників правового регулювання.

На сьогодні проблеми правового регулювання діяльності суб'єктів координації правоохоронної діяльності досліджені у науковій літературі фрагментарно. Відтак, спробую дослідити правове регулювання діяльності суб'єктів координації правоохоронної діяльності з урахуванням юридичної сили нормативно-правових та підзаконних нормативно-правових актів.

Тому першим нормативно-правовим актом, який перебуває у досліджуваній сфері є Конституція України – Основний Закон України [2]. Відповідно до положень статті 17 Закону, забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом.

Наступним нормативно-правовим актом законодавчого рівня є Закон України «Про Кабінет Міністрів України» [3], положення якого відповідно до Конституції України визначають організацію, повноваження і порядок діяльності Кабінету Міністрів України. Координаційні повноваження Кабінету Міністрів України знайшли свого висвітлення й у Законі України «Про Національну поліцію» [4] в частині діяльності поліції, яка спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через Міністра внутрішніх справ України згідно із законом. Наступним ключовим нормативно-правовим актом, що своїми положеннями урегульовує діяльність суб'єктів координації правоохоронної діяльності є Закон України «Про прокуратуру» [5], який визначає правові засади організації і діяльності прокуратури України, статус прокурорів, порядок здійснення прокурорського самоврядування, а також систему прокуратури України. У свою чергу, відповідно до статті 10 Закону України «Про Службу безпеки України» [6] Центральне управління Служби безпеки України відповідає за стан державної безпеки, координує і контролює діяльність інших органів Служби безпеки України серед яких: підрозділи контррозвідки, військової контррозвідки, контррозвідувального захисту інтересів держави у сфері інформаційної безпеки, захисту національної державності, боротьби з корупцією і організованою злочинною діяльністю, інформаційно-аналітичний, оперативно-технічний, оперативного документування та інші.

Розглянувши основні, на думку автора представлених тез, нормативно-правові акти законодавчого рівня слід перейти до розгляду положень ключового підзаконного нормативно-правового акту у досліджуваній сфері. Особливу увагу хотілося б привернути саме Указу Президента України «Про Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при регіональних органах Служби безпеки України» [7], відповідно до якого створено Антитерористичний центр (далі - Центр), що є постійно діючим органом при Службі безпеки України, який здійснює координацію діяльності суб'єктів боротьби з тероризмом у запобіганні терористичним актам щодо державних діячів, критичних об'єктів життєзабезпечення населення, об'єктів підвищеної небезпеки, актам, що загрожують життю і здоров'ю значної кількості людей, та їх припиненні. Колегіальним органом Центру є Міжвідомча координаційна комісія, яка формується у складі керівника Центру та його заступників; заступників Міністра внутрішніх справ України та Голови Державної служби України з надзвичайних ситуацій; заступника начальника Генерального штабу Збройних Сил України;

заступників керівників Адміністрації Державної прикордонної служби України, Управління державної охорони України, Служби зовнішньої розвідки України, Державної служби спеціального зв'язку та захисту інформації України, Державної пенітенціарної служби України; командувача Національної гвардії України; начальника Головного управління Служби безпеки України у м. Києві та Київській області, заступника голови Київської міської державної адміністрації, заступників керівників інших центральних органів виконавчої влади, а також інших визначених Президентом України посадових осіб. Рішення міжвідомчої координаційної комісії є обов'язковими для всіх членів комісії і штабу, Центру, координаційних груп при регіональних органах Служби безпеки України та їх штабів, що підкреслює досить широкі повноваження зазначеного колегіального органу.

Звичайно, наведений перелік з урахуванням юридичної сили нормативно-правових та підзаконних нормативно-правових актів не претендує на свою вичерпність. Цілковите й повне встановлення їх кількості не було метою даних тез. Однак автор переконаний у здійсненні вдалої спроби окреслити перелік ключових елементів правових засад діяльності суб'єктів координації правоохоронної діяльності.

Список бібліографічних посилань

1. Правове регулювання окремих напрямків правоохоронної діяльності органів внутрішніх справ : навч. посіб. / за заг. ред. М. І. Іншина; В. І. Олефіра. Харків: НікаНова, 2014. 840 с.
2. Конституція України : від 28 черв. 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141.
3. Про Кабінет Міністрів України : Закон України : від 27 лют. 2014 р. № 794-VII // Відомості Верховної Ради України. 2014. № 22. Ст. 222.
4. Про Національну поліцію : Верховна Рада України; Закон від 02.07.2015 № 580-VIII // Відомості Верховної Ради України. 2015. № 40–41. Ст. 379.
5. Про прокуратуру : Верховна Рада України; Закон, Перелік від 14.10.2014 № 1697-VII // Відомості Верховної Ради України. 2015. № 2–3. Ст. 12.
6. Про Службу безпеки України : Верховна Рада України; Закон від 25.03.1992 № 2229-XII // Відомості Верховної Ради України. 1992. № 27. Ст. 382.
7. Про Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при регіональних органах Служби безпеки України: Указ Президента України від 14.04.1999 № 379/99 // Офіційний вісник України. 2010. № 7. Ст. 302.

Одержано 12.06.2017